

да разпознае кои сж тѣ. А на ухото му тѣтне нѣ-
какъвъ гласъ:

Мартине, ей Мартине, нима не ме познавате?

— Кого?

— Мене — отвърна гласътъ. Азъ съмъ.

И откъмъ жгъла излиза Степаничъ, усмива се
и се изгубва — сѣкашъ мъгла...

— И това съмъ Азъ, — рече гласътъ. И изли-
за жената съ дѣтето; усмихна му се тя, усмихна му
се и пеленачето, и сжщо тѣй се изгубиха.

И това съмъ Азъ, — потрети гласътъ. Из-
лѣзе бабата и момчето съ ябълката, усмихнаха му
се и се изгубиха.

И радостъ облѣ душата на Авдеича. Прѣкръс-
ти се той, турна очилата си и зе да чете тамъ, дѣ-
то се бѣ открило Евангелието. И още въ началото
на страницата:

„Жеденъ бѣхъ, и Ме напоихте; странникъ
бѣхъ, и ме приехте“.

А долу, въ края на страницата прочете:

„Понеже вие сторихте това на едного отъ тия
Мои по-малки братя, то Мене го сторихте“. (Мат. 25).

И разбра Авдичъ, че сънътъ му не е билъ
лъжовенъ, че наистина днесъ идва при него Спа-
сительтъ и че наистина той го прие както подобава.

